

Едно дяволче бѣше прилепило лице до райската ограда. Гледаше презъ малка дупчица въ градината на дѣда Господя. Подъ ябълчево дърво играеха русокоси дечица. Подхвърляха златни ябълки.

Както гледаше дяволчето, нѣкой извика надъ главата му:

— Ей, какво правишъ тука?

Дяволчето отскочи настрана. Силна свѣтлина заслѣпи очитѣ му. Но то се посъвзе и видѣ дѣда Господя, подалъ глава надъ райската ограда.

— Какво правишъ тука? — попита повторно дѣдо Господь.

— Гледамъ.

— Какво гледашъ?

— Гледамъ децата въ твоята градина, дѣдо Господи. Много ми се иска да поиграя и азъ съ златна ябълка! Пустни ме да влѣза!

— Не може, — отговори дѣдо Господь. — Де се е чуло и видѣло, дяволи да влизатъ въ райска градина?

— Ама азъ съмъ малко дяволче. Нищо лошо нѣма да сторя. Да влѣза, бе дѣдо Господи!

— Не може. Какво ще прави черно дяволче при бѣли анчелчета?

— Ще имъ кжсамъ кжпини и ще имъ ги слагамъ въ устата — да не си чернятъ ржцетѣ. Пъкъ и азъ не съмъ съвсемъ черно. Бѣла ми е опашката.

Дѣдо Господь погледна опашката му.

— Чудно нѣщо! Отде си взело тая бѣла опашка!

— Ще ти кажа, дѣдо Господи, ама нѣма да се сърдишъ на ангелчето.

— На кое ангелче?